

3. ЗИМЕ.

Когато зимата покрие
 Града с венчалните си дрехи
 И ветър в улици завие
 И свиря край широки стрехи,
 Обичам в светлата камина
 Да гледам искри как блестят,
 Да слушам духове в куминя
 Как плачат, гонят се, скимтят.

Самотен — мисля си тогава.
 Какво ли ми на ум не иде?
 Един ли спомен ме смущава,
 За блен един ли ме се свиди?
 И нещо топло, нещо свето
 Ме лъхва в зимний хладен мрак
 От всичко онова, което
 Не ще се върне нивга пак.

4. КОШМАР.

Книгата прочетох. Развалнувам
 От ржцете си изпуснах нея аз.
 Дух потаен, други път нечуван,
 Ми се закикоти в тоя тъмен час.
 Лампата угасих. На кревата
 легнах. Всички в къщи спеха веч.
 Лунен лъч, проврел се през стжклага,
 Виснеше над мен кат окървавен меч.
 В себе си, навън ли — чувах смех,
 Смех зловещ в среднощното мжлчане,
 И мжчително в леглото се вжртех.
 И вжв тишината на среднощний мрак
 Ме владееше едно желане:
 Да заспя и да се не събудя пак.